

τήπως ιωνικῶν. Πρῶτον μὲν ἐπὶ ὑδρίας ἐκ τῶν λεγομένων Καιρετανῶν ¹, ὅπου παρίσταται ἀγῶν δύο Κενταύρων κατ' ἰσαριθμῶν Λαπιθῶν, ἔπειτα δ' ἐπὶ δακτυλιολίθου τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου ², ἐφ' οὗ ὁ Κένταυρος ἀπάγει γυναῖκα ἀκριβῶς ὅπως ὁ ἰωνικός Σιληνός τῶν νομισμάτων τῆς Θάσου. Μετὰ δὲ τὴν ἡμετέραν σαρκοφάγον θὰ ἠνομάζωμεν ἀδιστάκτως τὸν τύπον ἰωνικὸν καὶ θὰ προσδοκῶμεν καὶ ἐπὶ ἄλλων ἰωνικῶν μνημείων νὰ εὕρωμεν τὸν αὐτόν. Παρὰ ταῦτα δέον νὰ μὴ παραβλέπωμεν, ὅτι καὶ οἱ δύο ἄλλοι τύποι τοῦ Κενταύρου, ὁ ἀρχαιότερος μετ' ἀνθρωπίνων ποδῶν καὶ ὁ νεώτερος μετὰ τῶν ἰππέων, ἦσαν γνωστοὶ καὶ ἐν Μ. Ἀσίᾳ κατὰ τὸν 6^{ον} π. Χ αἰῶνα τοῦλάχιστον. Τὸν ἀρχαιότερον τύπον ἔχομεν ἐνταῦθα, ἀμφοτέρους παρατηροῦμεν ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τοῦ ἐν Ἀσσηνασῶν ³ καὶ τὸν νεώτερον εὐρίσκομεν ἐπὶ τῶν λεγομένων ποντικῶν ἀγγείων ⁴.

Πολλὰ λεπτομέρεια ἐκ τῆς παραστάσεως τῶν Κενταύρων δὲν διετηρήθησαν, ἀλλ' ὅπερ σφίζεται ὑπενθυμίζει ζωηρῶς τοὺς ἰωνικοὺς Σιληνοὺς. Οὕτω π. χ. ἡ μεγάλη ἰσχυρὰ κεφαλή μετὰ τῆς ὀδοντω-

τῆς κατὰ τὸ περίγραμμα κόμης, τῆς σιμῆς ῥινός καὶ τοῦ θηριώδους σχηματισμοῦ τοῦ προσώπου, τὰ εὐρωστὰ ἀνθρώπινα σκέλη καὶ ὁ ἰδιάζων σχηματισμὸς τῆς οὐρᾶς εἶναι φανερὰ καὶ ἐνταῦθα ¹.

Ὡς πρὸς τὴν εἰκονιζομένην ἱστορίαν νομίζομεν, ὅτι ἐνταῦθα ἔχομεν ἀπόσπασμα ἐκ παραστάσεως Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν καὶ οὐχὶ Κενταύρων καὶ Ἡρακλέους. Διότι κατὰ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν οἱ ἀντίπαλοι τοῦ ἥρωος συνήθως τρέπονται εἰς φυγὴν ἢ εἰκονίζονται μετὰ τῶν κλάδων ἐπ' ὤμου, οὐδέποτε δ' ἐπέρχονται μεθ' ἧς ὀρμῆς ἐν τῇ μάχῃ τῶν Λαπιθῶν καὶ ἐνταῦθα. Ἐπειτα μάχη μετὰ Λαπιθῶν ἔχει σημειωθῆ ἤδη ἐπὶ ἰωνικοῦ μνημείου, τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος ἀγγείου, ἐνῶ ἡ ἄλλη παράστασις συνήθως ἐν τῇ Στερεᾷ Ἑλλάδι ² ἀπὸ τῆς γεωμετρικῆς ἐποχῆς καὶ κάτω δὲν παρατηρήθη μέχρι τοῦδε ἐπὶ μνημείου τοῦ ἰωνικοῦ κύκλου καὶ τούτου ἕνεκα ἐκλήθη ποτὲ δωρική ³.

Κ. ΡΩΜΑΙΟΣ

¹ Πρὸλ. ἰδίως τοὺς Σιληνοὺς τῆς Καιρετανῆς ὑδρίας παρὰ Endt, Ion. Vasenm., 15 Abb. 8 καὶ τὸν τῆς σαρκοφάγου ἐν Ant. Denk. I, T. 46, 3.

² Συνοποιοῦνται φυσικὰ καὶ αἱ ἐντεῦθεν ἐξαρτώμεναι καὶ ἐπίδρασιν δεγόμεναι χῶραι, ἐξ ὧν εἶναι καὶ ἡ Κυρήνη μετὰ τῶν ἰδιαζόντων ἀγγείων αὐτῆς. Ὁ ἐν τῷ Λούβρῳ γνωστός Κυρηναϊκὸς δίνος, ἐν Ar. Z. 1881 T. 11, 1, 12, δεικνύει Κενταυρομαχίαν τοῦ Ἡρακλέους.

³ Dümmmler ἐν R. M. 1888, 169.

¹ Ann. Inst. 1863 t. E. F.

² JHS. I, 102 καὶ Furtwängler, Gemmen, 101, T. VIII, 5.

³ Perrot-Chipiez, VIII, 261 fig. 102 καὶ fig. 108.

⁴ Endt, Ionische Vasenmalerei, Abb. 21, 22.

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΟΥ ΤΕΙΧΟΥΣ ΤΗΣ ΚΑΔΜΕΙΑΣ

Εἶνε γνωστόν, ὅτι πλὴν τοῦ τεύχους τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, οὕτως τὸν οἰκοδομικὸν τρόπον καὶ τὴν εὐρύτητα ἐμελέτησεν ὁ Ernst Fabricius (*Theben*, Freiburg I. B. 1890, σελ. 5 ἐξ.) συνεπλήρωσε δὲ τὴν μελέτην ταύτην δι' ἀνασκαφῶν βεβαιώσας τοὺς ἑαυτοῦ πρὸς τὸν Fabricius ῥηθέντας πρότερον λόγους ὁ Εὐστράτιος Καλόπαις ἐπιμελητῆς ποτε τῶν ἀρχαιοτήτων ἐν Θήβαις (*Πρακτικά*, 1892 σ. 41 ἐξ.), εἶχε καὶ ἡ Καδμεία ἴδιον τεῖχος.

Ὁ Leake (*Travels in northern Greece II*, London 1835, σελ. 226) εἶδεν εἰς τὸ βόρειον

ἄκρον τῆς Καδμείας κατὰ τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ σφισσομένου αὐτόθι φραγματικοῦ πύργου λείψανα πολυγωνικοῦ τεύχους, ὃ παραβάλλει πρὸς τὰ τεῖχη τῆς Τίρυνθος. Τὸ τεῖχος τοῦτο δὲν εἶνε ὁρατὸν νῦν, ἐπισωρευθέντος πολλοῦ χώματος κατὰ τὸν χῶρον τοῦτον, ἵνα σχηματισθῆ ἡπία τις κλίσις καὶ ἀνάβασις τοῦ λόφου. Φαίνεται ἔμως, ὅτι πρὶν κατακαλυφθῆ ὑπὸ τῶν χωμάτων, ὑπέστη βλάβην, ἧς τὸ μέγεθος δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῆ, ἀλλ' ἡτις μαρτυρεῖται ὑπὸ μεγάλων *πιανολίθων* ἀποπεπτωκότων, ὧν σφίζονται φανεροὶ ἐξ μὲν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν συσσωρευθέντων χωμάτων δύο δὲ παρὰ